

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **ROSH a. s.**
sídlem Čestmírova 217/22, 140 00 Praha
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2016 č. j. MSK 58119/2016, ve věci
jiného správního deliktu provozovatele vozidla

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 22. 11. 2016, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2016 č. j. MSK 58119/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. SMO/127064/16/DSČ/Mich z 5. 4. 2016, o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

I. Žalobní body:

2. Žalobce vytýkal napadenému rozhodnutí nedostatečnou specifikaci místa přestupku, kterého se měl s vozidlem žalobce dopustit řidič pan P. V prostoru u Domu umění se nachází např. vyhrazené parkoviště pro vozidla přepravující osobu těžce zdravotně postiženou, přechod pro chodce, chodník, místo označené dopravní značkou č. V13a (šikmé rovnoběžné čáry), do které je zakázáno vjíždět, ale zastavit na ni zakázáno není. Žalobce též mohl stát na pravé straně silnice. Porušení žádného z těchto příkazů a zákazů žalobci však kladeno za vinu není, je mu kladeno za vinu, že nerespektoval svislé dopravní značení (IP 12) – vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou E13 - stání pro držitele parkovací karty R,A PO 7-20, SO 8-15, s dodatkovou tabulkou E8e „úsek platnosti vlevo 24 m, vpravo 35 m“ a vodorovné dopravní značení V10e – „vyhrazené parkoviště“ (dále jen „vytýkané jednání“). Výrok rozhodnutí I. stupně je tak nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.
3. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí I. stupně pro nesrozumitelnost rovněž z důvodu, že se z něj nepodávají znaky, jakého přestupku mělo naplňovat jednání pana P., které je žalobci přičítáno jako správní delikt. Z výroku není zřejmé, s jakým konkrétním právním ustanovením je jednání pana P. v rozporu, ani z něj nejsou patrná ustanovení, která stanovují význam dopravních značek, které měl pan P. porušit. Rovněž chybí odkaz na nařízení Statutárního města Ostravy, kterým bylo dané místo vymezeno jako oblast s placeným stáním.
4. Žalobce rovněž namítl neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán I. stupně doručoval panu P. na adresu O. 41, P. 7, což je adresa, kterou sice žalobce udal, ale není adresou trvalého pobytu pana P. Správní orgán I. stupně tak měl doručovat na adresu jeho trvalého pobytu, popř. doručit veřejnou vyhláškou. Vycházel-li přitom správní orgán I. stupně z okolností, které jsou mu známy z úřední činnosti, opomněl o tom žalobce vyrozumět, čímž jej jednak zkrátil na jeho právu vyplývající z § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), a jednak je jeho rozhodnutí překvapivé. Byl-li pan P. na žalobcem uvedené adrese neznámý, podání žalobce sdělující kontaktní adresu je vadné pro nedostatek náležitostí a správní orgán I. stupně měl postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a vyzvat jej, aby tuto vadu odstranil.
5. Žalobce namítl, že nebyl poučen o možnosti liberace, proto až v žalobě namítl liberační důvod, vyplývající mu z § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, podle kterého právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí,

Shodu s prvopisem potvrzuje

které bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Žalobce vskutku učinil vše, co bylo po něm možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, když zaměstnavatele pana P. smluvně zavázal, aby zajistil, že jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporuší žádnou povinnost vyplývající mu ze zákona o silničním provozu. Splnění této povinnosti bylo zajištěno hrozbou nezanedbatelné smluvní pokuty a náhrady škody. Žalobce tak mohl mít legitimně za to, že osoby, které budou řídit vozidlo na základě této smlouvy, neporuší zákon.

6. Žalobce dále namítl, že správce daně a žalovaný jej měli seznámit s tím, pokud za podklad svého rozhodnutí vzali poznatek ze své úřední činnosti, že zmocněnec žalobce označuje pana P. jako řidiče i v jiných řízeních o správním deliktu a měli mu tak umožnit vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí. Bylo-li označení pana P. shledáno jako účelové, pak se jedná o překvapivý závěr.
7. Konečně žalobce namítl protiústavnost ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

II. Stanovisko žalovaného

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že místo, kde předmětné vozidlo stálo, bylo specifikováno dostatečně určitě, neboť je z něj zřejmé, že vozidlo stálo na té části ulice Jurečkovy, která se nachází před Domem umění, a současně je vymezena úsekem platnosti dané dopravní značky celkem 59 m. Adresa, kterou žalobce sdělil jako adresu řidiče pana D. P., byla v době, kdy mu správní orgán doručoval výzvu k podání vysvětlení, adresou jeho trvalého pobytu. Nebyl zde žádný důvod pro to, aby bylo panu P. doručováno opakovaně či veřejnou vyhláškou. Na výzvu sdělený řidič nijak nereagoval a byla tak splněna podmínka tzv. nezbytných kroků. Námitku, že měl správní orgán žalobce vyzvat k „odstranění vad podání“, považuje žalovaný za absurdní. Okolnost, že zmocněnec žalobce ve správním řízení, společnost Odvoz vozu s. r. o., uváděl totožnou osobu řidiče i v jiných správních řízeních, přičemž tento sdělený řidič písemnosti na sdělené adrese trvalého pobytu nepřebíral a nereagoval na ně (nikoliv, že mu nebylo možno doručit), je ve spise řádně doložena a žalobci bylo umožněno se k příslušným listinám vyjádřit, což však neučinil a k ústnímu jednání se nedostavil. Správní orgán ani žalovaný nebyli povinni žalobce poučovat o možnostech liberace, neboť nejde o poučení o procesních právech účastníka řízení. Správní orgán nemusí účastníku řízení poskytovat návod, jak postupovat, aby nebyl shledán odpovědným za správní delikt. Nadto, nepodložená tvrzení žalobce nepředstavují liberační důvod.

III. Posouzení krajským soudem

9. K nařízenému jednání se žalobce bez omluvy nedostavil, ačkoliv byl řádně a včas předvolán. Přítomný žalovaný setrval na svém procesním stanovisku.
10. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující: dne 7. 12. 2015 učinila Městská policie Ostrava vůči Magistrátu města Ostrava oznámení k zahájení řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku, když řidič vozidla tov. zn. Mercedes RZ X, jehož provozovatelem je žalobce, dne 14. 10. 2015 v 14:20 – 14:30 hod. na ulici Jurečkova (Dům umění) v Ostravě,

Shodu s prvopisem potvrzuje

nerespektoval dopravní značení „IP12“, vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „stání pro držitele parkovací karty R, A PO-PÁ 7-20 hod., SO 8-15 hod.“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval bez platné parkovací karty. Oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče vozidla bylo umístěno ve shora uvedeném vozidle, kde byl přestupek identifikován, jak je uvedeno shora. O vypsání oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče vozidla byl učiněn dne 14. 10. 2015 úřední záznam. Ve spise se nachází fotografie, ze které je zřejmé, že vozidlo Mercedes RZ X stojí v parkovacím stání poblíž jiného vozidla, přičemž je zde rovněž fotografie značky „IP12“ včetně dvou dodatkových tabulky, ze kterých vyplývá platnost 24 m vlevo a 35 m vpravo.

11. Dne 11. 12. 2015 vyzval správní orgán I. stupně žalobce jako provozovatele předmětného vozidla k uhrazení částky 500 Kč, neboť blíže neustanovený řidič se předmětným vozidlem dopustil vytykaného jednání. Současně jej poučil o tom, že může do 15 dnů sdělit písemně údaje o totožnosti řidiče, který skutečně toto vozidlo řídil v době spáchání přestupku.
12. Dne 30. 12. 2015 sdělil žalobce, že jím provozované vozidlo řídil v předmětný čas pan D. P., nar. X, bytem O. 41, P. 7. Současně předložil plnou moc k zastupování žalobce společností Odvoz vozu s. r. o.
13. Správní orgán I. stupně založil do spisu podání společnosti Odvoz vozu s. r. o. ze dne 3. 12. 2015 a 27. 1. 2016, ve kterých v jiných řízeních jako zmocněnec označuje za osobu, která řídila zmocnitelem provozované vozidlo, pana D. P., nar. X, bytem O. 41, P. 7, a dále výzvy zaslané panu P., které se správnímu orgánu I. stupně vrátily nevyzvednuté.
14. Dne 8. 1. 2016 zaslal správní orgán I. stupně panu D. P. na žalobcem uvedenou adresu, která byla podle výpisu z centrální evidence obyvatel jeho adresou trvalého pobytu, výzvu, která se správnímu orgánu vrátila nevyzvednuta. K dotazu správního orgánu bylo zjištěno, že vozidlu Mercedes RZ X nebyla ke dni 14. 10. 2015 vydána parkovací karta R ani parkovací karta A. Dne 5. 3. 2016 správní orgán I. stupně odložil věc přestupku, neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti, odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
15. Dne 5. 3. 2016 oznámil správní orgán I. stupně žalobci zahájení řízení o správním deliktu a nařídil ústní jednání na 31. 3. 2016 v 8:00 hod., žalobce uvědomil, že při ústním jednání bude proveden výslech svědkyně - strážnice Městské policie, která byla přítomna zjištění porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu. Výzva byla žalobci doručena dne 7. 3. 2016 a zástupci žalobce dne 8. 3. 2016. Dne 31. 3. 2016 v 8:00 hod. proběhlo ústní jednání před správním orgánem I. stupně, kterého se žalobce nezúčastnil. Svědkyně vypověděla, že dne 14. 10. 2015 v 14:20 hod. na místě shora popsaném viděla stát v působnosti popsaných značek vozidlo Mercedes RZ X, u kterého se nikdo nezdržoval, a vizuální kontrolou bylo zjištěno, že ve vozidle není parkovací značka R, A. Proto u vozidla vyčkávala cca 10 minut z důvodu možného příchodu řidiče a následného prověření a případného projednání zjištěného přestupku, avšak marně. Poté vypsala v 14:30 hod. oznámení o přestupku pro nepřítomného řidiče vozidla, které vložila za stěrač, pořídila fotodokumentaci místa a způsobu spáchání možného přestupku a přestupku oznámila.
16. Následně správní orgán I. stupně rozhodl dne 5. 4. 2016 prvostupňovým rozhodnutím, kterým uznal žalobce vinným ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním

Shodu s prvopisem potvrzuje

provozu a současně mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

17. Z mapy, získané na serveru www.mapy.cz, krajský soud zjistil, že před Domem umění se nachází ulice Jurečkova se dvěma jednosměrnými pruhy, která má ke křižovatkám délku cca 65 m.

K žalobním námitkám nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí:

18. V prvostupňovém rozhodnutí je místo vytýkaného jednání specifikováno takto „(...) v Ostravě – Moravské Ostravě na ulici Jurečkova, u Domu umění (...) nerespektoval svislé dopravní značení (IP12) – „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou (E13) – „Stání pro držitele parkovací karty R,A PO-PÁ 7-20 hod., SO 8-15 hod.“, s dodatkovou tabulkou (E8e) – „Úsek platnosti vlevo 24m, vpravo 35 m“ a vodorovné dopravní značení (V10E) – „Vyhrazené parkoviště“, neboť stál předmětným vozidlem v jejich působnosti, přestože nebyl držitelem parkovací karty RA“. Podle názoru krajského soudu je místo, kde došlo k vytýkanému jednání, popsáno dostatečně určitě. Ze správního spisu a z provedeného dokazování bylo zjištěno, že před Domem umění se nachází část ulice Jurečkova, kde jsou vyznačena jednotlivá parkovací stání, přičemž vozidlo stálo v řadě, vedle jiného vozidla. Délka ulice Jurečkovy před Domem umění činí cca 65 m, přičemž dodatková tabulka má platnost celkem 59 m. Délka vyhrazeného parkoviště tak prakticky zcela překrývá délku ulice Jurečkovy před Domem umění. Nejedná se tedy o několik set metrů dlouhou ulici, na které jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená, jak tomu bylo v žalobcem zmiňovaném případě, řešeném Nejvyšším správním soudem rozsudkem č. j. 2 As 111/2015-42 ze dne 11. 9. 2015. Žalobce ani netvrdí, že by vozidlo stálo v místě, kde stání bylo dovoleno. Z výroku napadeného prvostupňového rozhodnutí přitom jednoznačně vyplývá, že vozidlo stálo právě v působnosti předmětné značky, čemuž odpovídá i fotodokumentace založená ve spise. Úvahy žalobce o možnosti, že vozidlo mohlo stát na chodníku nebo při pravé straně silnice nebo na vyhrazeném místě pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou, jsou pouze spekulativní. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalobní námitka nepřezkoumatelnosti prvostupňového výroku pro nedostatečnou specifikaci místa vytýkaného jednání není důvodná.
19. Krajský soud nesouhlasí ani s žalobní námitkou nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí I. stupně pro neuvedení znaků přestupku, který mělo naplňovat vytýkané jednání. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že žalobce se dopustil správního deliktu „(...) podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem (...)“, přičemž povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, stanovená zákonem o silničním provozu, mu vyplývá z § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
20. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly*

Shodu s prvopisem potvrzuje

dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

21. Je pravdou, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí chybí uvedení těch ustanovení, které blíže neustanovený řidič vytýkaným jednáním porušil. Správní orgán I. stupně však v odůvodnění uvedl, že „*tímto jednáním se měl blíže nezjištěný řidič dopustit přestupku v provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu*“. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) – j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona*. V hlavě II. je v § 25 odst. 1 písm. o) upraveno, že řidič nesmí zastavit na vyhrazeném parkovišti, *nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu 3 minut, a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popř. neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno*. Krajský soud tedy přisvědčuje žalobci v tom směru, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud jednání, kterým došlo k porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích, nebylo podřazeno pod příslušné zákonné ustanovení, správní orgán I. stupně však tuto chybu napravil tím, že příslušnou právní úpravu uvedl v odůvodnění. Prvostupňové rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť ze spojení výroku a odůvodnění muselo být žalobci jasné, jakou skutkovou podstatu neustanovený řidič naplnil, a za jaké jednání byl žalobce shledán odpovědným. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

K žalobní námitce neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku:

22. Soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně zdůrazňují, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona o silničním provozu je nutno chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Primárně tedy za delikt (v širším smyslu) odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit, vést proti němu přestupkové řízení a spáchání přestupku mu prokázat, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014 č. j. 1 As 131/2014-45 a ze dne 22. 10. 2015 č. j. 8 As 110/2015-46).
23. Subsidiarita správního deliktu provozovatele vozidla vyplývá z ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, podle kterého *obecní úřad s rozšířenou působností správní delikt podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě*. Nejvyšší správní soud v obdobných věcech seznal, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, např. že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, např.:
- pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření za situace, kdy provozovatel vozidla označil za jeho řidiče osobu, která krátce po spáchání přestupku zemřela, přičemž bylo zjištěno, že se jednalo o osobu, která s ohledem na závažnost svého zdravotního stavu nebyla způsobilá vozidlo řídit (rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40);
 - pokud provozovatel vozidla označil za jeho řidiče pana P. K., jakožto osobu správním úřadům i soudům známou pro častá obstrukční jednání v řízeních o dopravních

Shodu s prvopisem potvrzuje

přestupcích, tudíž se správní orgán ani nepokoušel danou osobu kontaktovat (již výše citovaný rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, a dále rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30);

- pokud by správní orgán nebral za relevantní indicii vedoucí ke zjištění totožnosti řidiče vozidla oznámení osoby, která se opakovaně dobrovolně nahlásí jako řidič vozidla, avšak následně v řízení o přestupku tuto skutečnost popírá (rozsudek ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45);
- pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření za situace, kdy provozovatel vozidla označil za jeho řidiče osobu, která výslovně odmítla podat ve věci vysvětlení (rozsudek ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32);
- pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření poté, co se pokusil doručit provozovatelem označenému řidiči předvolání k podání vysvětlení, které se nezdařilo, neboť se jednalo o doručování na adresu do zahraničí, odkud se zásilka vrátila s tím, že adresát je neznámý (rozsudky ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, a ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17).

24. Přestože je tedy pojem „nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“ posuzován Nejvyšším správním soudem poměrně benevolentně, je dle názoru krajského soudu nutné, aby ono „činění nezbytných kroků“ nebylo pouhou formální činností, jež má sloužit k překonání překážky bránící možnosti zahájit řízení o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu.
25. Ve výše uváděných příkladech z judikatury Nejvyššího správního soudu se vždy poté, co provozovatel vozidla na výzvu správního orgánu označil určitou osobu za řidiče svého vozidla v době spáchání přestupku, objevila určitá okolnost, jež sama o sobě vyloučila sebemenší pravděpodobnost, že se jedná o pravdivé tvrzení, popř. okolnost, jež nastala při doručování zásilky obsahující předvolání k podání vysvětlení označenému řidiči vozidla, jež neumožnila správnímu orgánu učinit závěr o tom, že přestupek mohla v skutku spáchat provozovatelem označená osoba. Provádění dalšího šetření, či spíše pátrání by v takových případech již bylo možné označit za rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, jdoucí nad rámec zákonných povinností správního orgánu a proti účelu předmětné právní úpravy ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46.
26. V posuzované věci žalobce na výzvu k uhrazení částky odpovídající pokutě v blokovém řízení reagoval sdělením, že vozidlo řídil D. P. Správní orgán I. stupně se sděleného řidiče pokusil z adresy, kterou žalobce uvedl a která byla rovněž adresou trvalého pobytu, kontaktovat, nicméně zásilka nebyla panem P. vyzvednuta a po jejím marném uložení se zásilka vrátila správnímu orgánu I. stupně zpět. Následně správní orgán I. stupně podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona o přestupcích věc odložil, aniž by zahájil řízení o přestupku s odůvodněním, že se do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Ačkoliv pouhé vrácení nedoručení zásilky bez sdělení doručovatele o tom, že by byl adresát na uvedené adrese neznámý, nebo že by se z uvedené adresy odstěhoval, není okolností, která znemožňuje správnímu orgánu učinit závěr o tom, že přestupek mohla v skutku spáchat žalobcem označená osoba, ostatní okolnosti však naznačují, že žalobcovo tvrzení je zjevně nepravdivé. Jak vyplývá ze skutečností, známých správnímu orgánu I. stupně z úřední

Shodu s prvopisem potvrzuje

činnosti a doložených ve správním spise, zástupce žalobce ve správním řízení, společnost Odvoz vozu s. r. o., opakovaně pana D. P. označuje jako řidiče vozidla a tomu se opakovaně nedaří doručit, protože si zásilku nepřeveze. Krajský soud tedy má za to, ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v rozsudcích ze dne 17. 8. 2016 č. j. 7 As 135/2016-17 a ze dne 18. 5. 2016 č. j. 3 As 204/2015-22, že po provozovateli vozidla lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje, neboť lze předpokládat, že přiměřeně obezřetný provozovatel, znalý svých práv a povinností podle zákona o silničním provozu, zapůjčí své vozidlo pouze takové osobě, které důvěřuje, a o níž má aktuální kontaktní informace, které by v případě jejího přestupkového jednání mohl sdělit správním orgánům. Za této situace by bylo pouhým formalismem požadovat po správním orgánu, aby zaslání své zásilky opakoval či prováděl další šetření, či doručoval veřejnou vyhláškou. Rovněž nejde o případ předvídaný v § 37 odst. 3 správního řádu, ukládající správnímu orgánu pomoci podateli odstranit nedostatky jeho podání, spočívající v nedostatku náležitosti podání nebo „jiných vad“. Uvedl-li žalobce správnímu orgánu I. stupně adresu, na které si pan P. nepřebírá poštu, není to ani nedostatkem náležitosti podání, ani o jeho „jinou vadu“, ale jde o nedbalost a neobezřetnost žalobce jako provozovatele vozidla, když půjčil vozidlo osobě, která si pravidelně nevyzvedává poštu. Krajský soud proto shledal i tuto žalobní námitku nedůvodnou, neboť podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vyplývající z § 125f zákona o silničním provozu splněny byly, správní orgán I. stupně učinil kroky nezbytné ke zjištění osoby přestupce a tyto učinil marně. Proto v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, přestupek odložil.

K námitce porušení poučovací povinnosti a k dovolání se liberace:

27. K námitce porušení poučovací povinnosti krajský soud uvádí, že v § 4 odst. 2 správního řádu je stanovena povinnost správního orgánu *v souvislosti se svým úkonem poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné*. Tato zásada úzce souvisí s článkem 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kde je uvedeno právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení. K rozsahu tohoto poučení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 51/2010-214 z 13. 10. 2010, kde konstatoval „*správní řád sice výslovně nestanoví, že poučovací povinnost správního orgánu se vztahuje pouze na procesní práva a povinnosti, nicméně z povahy správního řádu jako procesního předpisu vyplývá, že správní orgán je povinen poučit účastníky o právech a povinnostech plynoucích z právních předpisů, upravujících řízení před správními orgány. Poučovací povinnost se tedy nevztahuje k poučování o otázkách hmotného práva, tedy zda a jak mají účastníci řízení hájit v řízení svá práva, a jaké důsledky pro ně plynou z toho, že tak neučiní. Přiměřenost poučení o hmotných právech znamená, že účastníkům řízení se musí dostat poučení zejména o těch procesních právech, které spadají pod právo na spravedlivý proces. Poučovací povinnost se nadto váže pouze k úkonům správního orgánu. Poučovací povinnost správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit (srov. nález sp. zn. I. ÚS 63/96 ze dne 25. 6. 1997 či usnesení sp. zn. III. ÚS 480/97 ze dne 5. 3. 1998). To samozřejmě neznamená, že by stavební úřady o tomto právu poučovat nesměly. Poučovací povinnost správního orgánu však nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje

28. Poučení, kterého se žalobce dovolává, spadá pod poskytování právních rad, resp. poskytnutí návodu, co by žalobce měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, což je poučení, ke kterému správní orgán I. stupně ani žalovaný nebyli povinni. Poučení o možnosti liberace je poučením o hmotném právu, nevztahuje se k úkonu správního orgánu a nesouvisí s procesními podmínkami, za kterých žalobce mohl uplatnit svá práva. Žalobce byl nadto v řízení zastoupen osobou, která se jako zástupce opakovaně účastní správních řízení vedených proti provozovateli vozidla, který je podezřelý ze spáchání správního deliktu, a jedná se tedy nikoliv o běžný subjekt, ale o osobu právně zdatnou a zkušenou; není tak splněna ani podmínka subjektivní potřeby poučení. Správní orgán I. stupně ani žalovaný tak nepochybili, když žalobce o možnosti liberace nepoučili.
29. Žalobce v žalobě tvrdil, že smluvně zavázal zaměstnavatele údajného řidiče k dodržování předpisů. Takové jednání však není způsobilé naplnit liberační důvod, vyplývající z ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť se nejedná o případ, kdy by žalobce učinil vše, co by bylo možné po něm rozumně považovat, aby zabránil porušení pravidel vyplývajících ze zákona o silničním provozu; vágní pokyn třetí osobě, odlišné od údajného řidiče, znaky „všeho co lze učinit“ nenaplnuje. Nadto, žalobní tvrzení nebylo prokázáno, neboť k němu žalobce neoznačil žádný důkaz, s tím, že jej předloží u jednání, ke kterému se bez omluvy nedostavil, ačkoliv jeho nařízení výslovně požadoval. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

K žalobní námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu:

30. Rovněž není důvodná námitka neseznámení žalobce s podklady rozhodnutí, včetně okolností ohledně pana P. a neumožnění vyjádřit se k nim. Žalobce se totiž s podklady pro rozhodnutí neseznámil nikoliv proto, že mu to správní orgán I. stupně a žalovaný neumožnili, ale pro svou vlastní nečinnost a nedostavení se k ústnímu jednání, na které byl předvolán. Z § 36 odst. 3 správního řádu sice vyplývá právo žalobce vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci, nicméně tohoto svého práva se žalobce sám vzdal tím, že byl před správním orgánem I. stupně zcela nečinný a nevyužil ani svého práva nahlížet do spisu, ani se nedostavil k nařízenému jednání, byť byl poučen o tom, že bude vyslýchán svědek. Napadené rozhodnutí tak netrpí vytýkanou procesní vadou a ani překvapivostí.

K námitce protiústavnosti:

31. Co se týče protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, krajský soud odkazuje na náleznost Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, ve kterém návrh na vyslovení protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Krajský soud tak žalobu shledal nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; plně procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo a soud mu ho proto nepřiznal (výrok II.). Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

Shodu s prvopisem potvrzuje

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 24. října 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje